

ಎಂತದೂ ಆಗಿಲ್ಲ...

ಮುಂಚೇಕಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಧಮ್ಮ ನಾಗಶ್ರೀ, ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ಭಾವ.. ಎಂದಿದ್ದು ಕೇಳಿ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಮಗ ಮೈಕೈ ವದರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಜೀವದಲ್ಲಿ ಜೀವ ಬಂದಿತ್ತು ಅವರಿಗೆ.

ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಷ್ಟು. ಬ್ಯಾಡಾಂದಿದ್ದೇ ಹಟ ಹಿಡ್ಡು ಮಾಡೋಕೆ ಹೋಗ್ತೀಯೆ. ಏನಾರೂ ಆಗಿದ್ದ ಯಾರನ್ನ ಕೇಳಿಕೆತ್ತು?

ಎಂತದಾಗ್ಗಿಲ್ಲ ಮಾರಾಯ್ತೀ. ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ಭಾನು ಅಂತ ನೀನು ಕ್ಲಾಸು ತಗಂಬೇಡ.

ಸತ್ಯಕ್ಕೂ ಎಂತದೂ ಆಗಿಲ್ಲನೋ? ಕೈಕಾಲೆಲ್ಲಾ ಸಾಬೀತಾಗಿದೆ ತಾನೇ? ಎಲ್ಲಿ, ನಡಿ ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ...

ತಮ್ಮನ ಬಲವಂತಕ್ಕೆ ನಾಕು ಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದು ತೋರಿಸಿ ತಾನು ಸಾಬೀತಾಗಿರುವುದರ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಒದಗಿಸಿದ್ದ ರಘುರಾಮ.

ಇನ್ನೊಂಸಲ ಮರ ಹತ್ತು, ನಿನ್ನ ಕೈಕಾಲು ನಾನೇ ಮುರೀತೀನಿ. ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದು ದಂಡಕ್ಕೆ. ಕಪಿಚಾಪ್ಪ ಕಮ್ಮಿಯಾಗ್ಗಿಲ್ಲ. ನಿಂದೇ ಬುದ್ಧಿ ನಿನ್ನ ಮಗಗೆ ಬರ್ಬ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೆ? ಮೊಮ್ಮಗನ ತಲೆಯ ಮೇಲೂ ವಿನಾಕಾರಣವಾಗಿ ಗೂಬೆ ಕೂತಿತು.

ನೋಡು, ನನ್ನ ಕೈಕಾಲು ಇನ್ನೂ ಹೆಗೆ ನಡುಗಿದೆ ಅಂತ. ನಿಂಗೇನಾರೂ ಆಗಿದ್ದ ಎದೆ ಒಡೆದೇ ಹೋಗಿತ್ತೇನೋ..

ಏನಾಗ್ಗಿಲ್ಲಲ್ಲೇ, ಸುಮ್ಮ ಯಾಕೆ ಹಲವ ರೀತಿ?

ಮಿಡಿಮಾವಿನಕಾಯಿ ಕುಯ್ಯುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈದಾಗಿತ್ತು. ಭವಾನಿ ಗಂಡನನ್ನು ಅಳಿಯುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ, ಕಣ್ಣಲ್ಲೇ ಕಿಡಿ ಕಾರುತ್ತಾ, ಸೊಕ್ಕು ಕಣ್ಣೇ ನಿಮ್ಮ. ನೀವು ಮಿಡಿ ಕುಯ್ಯಿದ್ದ ಪ್ರಪಂಚ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿತ್ತಾ? ಬೈದಿದ್ದಳು.

ಎದೆ ಒಡೆದೇ ಹೋಗಿತ್ತು ಅನ್ನುವಂತಾ ಮಾತು ಕೇವಲ ಲೋಕಾರೂಢಿಯಿದ್ದೇ? ಎಂತಾ ನೋವನ್ನೂ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಹೃದಯ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆಯೇ? ಅಥವಾ ಒಡೆದ ಹೃದಯದ ಪರಿಣಾಮ ನೇರವಾಗಿ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸದೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಡಿಸುತ್ತದೆಯೋ? ಏನೋ.

ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನವನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ್ದಳು ನಾಗಶ್ರೀ, ನೀವೂ ನಿಮ್ಮಣ್ಣನ ಹಂಗೆ ಇಂತದ್ದೇನಾರೂ ಕಿತಾಪತಿ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ ಮಾರಾಯ್ತೀ. ಹೇಳೋಕೆ, ಕೇಳೋಕೆ, ಕಣ್ಣೆಟ್ಟರೋಕೆ ನಾನು ಎದುರಿಗಿರಲ್ಲ..

ಹೋಗೇ, ನಂಗೇನು ಹುಚ್ಚಾ? ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳಿಗೆ ತಾಯಿಯಾಗಲಿರುವವಳ ತಲೆ ಸವರಿ ಸಂತ್ಯೆಸಿ, ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ತುಟಿಯೊತ್ತಿ, ನಾಳೆಯಲ್ಲ, ನಾಡಿದ್ದು ನಾಗಶ್ರೀ ಬಾಣಂತನಕ್ಕೆ ತಾರೂರಿಗೆ ಹೊರಟು ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ ಎನ್ನುವ ವಾಸ್ತವ ಗಂಟಲು ಒಳಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆಹಾ, ಪ್ರೇಮದ ಈ ಪರಿಯೇ..

ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸೆಂಬ ಅಪ್ಪಟ ಬಿಳಿ ರೇಶಿಮೆಯ ದುಪ್ಪಟ ಪ್ರೇಮದ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತಾ ಬಳಿ ಬಂದು ನನ್ನ ಮೈ ಮನಗಳ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿತು ಅದರೊಳಗೆ ತೂರಿದ ತಿಳಿಗಾಳಿ ಮುದ್ದಿಸಿದ ಆ ಕ್ಷಣ ಬದುಕಿನ ಕೊನೆಯ ಕ್ಷಣವಾಗಬೇಕೆತ್ತು

-ಮೂಚಿ

ಈಶ್ವರ

ರಾಮಚಂದ್ರ ಕೂತಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಮತ್ತೆ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಶತಪಥ ಹಾಕತೊಡಗಿದ. ಮೇಲೆ ಕಾನಿನಲ್ಲಿ ನರಿಯೊಂದು ಊಳಿಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹಿಮ್ಮೇಳ ಒದಗಿಸುವಂತೆ ಉಳಿದವುಗಳು ಜೊತೆ ಕೊಡುತ್ತಾ, ಅಂಗೈಗಳಿಂದ ಕಿವಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ರಾಮಚಂದ್ರ.

ನಿನ್ನ ಆಯುಷ್ಯ ಗಟ್ಟಿ ಉಂಟು ಕಣೋ. ಏನೋ ಗಂಡಾಂತ್ರ ಇತ್ಯಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಆ ಗಳಿಗೆ ತಪ್ಪಿ ಹೋಯ್ತು, ಬಿಡು.. ಹಿರಿಮಗನನ್ನದ್ದೇಶಿಸಿ ಹೇಳಿದ್ದಳು ಅಮ್ಮ. ಹೌದೇನೋ ಅನಿಸಿತ್ತು ಉಳಿದವರಿಗೂ. ಮರದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಕೂದಲು ಕೊಂಕದ ಹಾಗೆ ಎದ್ದು ಬರಬೇಕೆಂದರೆ ಅದೃಷ್ಟ ಅಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು? ಎರಡು ದಿನ ಮೈಕೈ ನೋವಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಅಭ್ಯಂಜನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮುನ್ನಿನ ಹಾಗೆ ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರಘುರಾಮ. ಇತ್ತ ರಾಮಚಂದ್ರ ತನ್ನ ಗರ್ಭಿಣಿ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಮಾವನಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಅಣಿಯಾಗಿ. ಹಿರಿಯರೆಲ್ಲರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಗ್ಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಳು ನಾಗಶ್ರೀ.

ಬ್ಯಾಡ ಕಣೇ, ಬಗ್ಗೇಡ. ಮಗ ಬೈಕಂತಾನೆ ಮಗನೇ.. ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಷ್ಟೊಂದು ನಂಬಿಕೆ.

ನಂಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡೇ. ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡ್ತೀನಿ ರಾಮಚಂದ್ರ ತಮಾಷೆ ಮಾಡಿದ್ದ.

ಹೂಂ, ಮಾಡ್ತಾರೆ ಗೊರಟು.. ಕಗ್ಗು ಹಸುರಿನ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ತುಂಬುವಂತಿದ್ದ ಚೆಲುವು. ಫಲವಂತಿಕೆ ತಂದಿತ್ತ ಸೊಬಗು. ಎರಡೂ ಕೈ ತುಂಬಾ ಹಸಿರು ಗಾಜಿನ ಬಳಿಗಳು. ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲಿ ದಿಟ್ಟಿ ನೆಟ್ಟು ನಿಂತವನ ಕಂಡು ರಾಧಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದರು.

ಎಲ್ಲಿ, ಇತ್ತಾ ಕಡೆ ತಿರುಗೋ. ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣೇ ಸಾಕಾಗುತ್ತೆ. ಇವತ್ತೇನು ಹೊಸ್ತಾಗಿ ಅವಳನ್ನ ನೋಡ್ತೀಯೋ?

ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ಸಂಕೋಚವೆನಿಸಿತ್ತು. ಬ್ಯಾಗನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವ ನೆವದಲ್ಲಿ ಅವನು ಮುಖ ತಪ್ಪಿಸಿದ್ದ. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ತಾರೂರು ತಲುಪಿಸಿ, ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ತುಂಬಿ ಐದನೆಯದಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮಗಳ ಹಿಗ್ಗಿಗೆ ಪಾರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಪ್ಪಾ.. ಎನ್ನುತ್ತಾ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿ, ಅವನು ಬೇರೆಯವರ ಜೊತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನ ಗಮನವನ್ನು ತನ್ನಡೆಗೆ ಸೆಳೆವಂತೆ ಗಲ್ಲ ಹಿಡಿದು ತನ್ನತ್ತ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತವನ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಬಾಚಣಿಗೆಯಿಂದ ಅವನ ತಲೆಗೂದಲು ಬಾಚುವವರೆಗೆ ಪುಟ್ಟಿ, ಅವನ ಪುಟ್ಟಮ್ಮ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಪಾಪವನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಅಮ್ಮನ ಜೊತೆ ಅವಳು ಸಮೀಪವರ್ತಿಯಾಗಿ ಒಡನಾಡಬಾರದೆಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದರು ದೊಡ್ಡಮ್ಮ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಲೀಸಾಗಿ ಅವಳ ಕೈಗೆ ದಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದವನು ಈ ಅಪ್ಪ. ಬಾಲಲೀಲೆಗಳಿಂದ ಅಪ್ಪನ ಮನ ತಣಿಸಿದ ಕಂದ ಈಗ ಮದುವಣಿಗಿತ್ತಿಯಾಗುವ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದು ತಲುಪಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಅಂದರೆ ಬಾಲೆಗೊಂದು ಬಾಲೆ ಹುಟ್ಟಿ ತಾನು ಅಜ್ಜನಾಗಬಹುದಾದ ಸಂಭವ ನೆನೆದು ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ರೋಮಾಂಚನವಾಯ್ತು. ಕಷ್ಟವೋ, ಸುಖವೋ, ಕಾಲಕ್ಕೆ ತನ್ನದೇ ಓಟ. ಯಾರ ಮನೋಸ್ಥಿತಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಆಗಬೇಕಿಲ್ಲ. ಎಂತಂತಾ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಾಲಡಿ ಹಾಕಿ ಹೊಸಕೆಬಿಟ್ಟ ಈ ಕಾಲ ಅನ್ನುವ ಮಾಯಾವಿ. ರಾಮಚಂದ್ರನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ದಳದಳ ನೀರಿಯುತ್ತಿದೆ. ವರೆಸಿಕೊಂಡಷ್ಟೂ ಕೋಡಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಕಣ್ಣೇರು. ತನ್ನ ಪುಟ್ಟಿ ತನ್ನನ್ನು ಮರೆತಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂತಾ ಸಂತುಷ್ಟ ಭಾವನೆಯೊಂದು ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಹಿತವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಾ, ಅಥವಾ ತನ್ನ ಮದುವೆ ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ನೆರವೇರಲೆಂದು ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಬಂದ ತನ್ನಪ್ಪನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಆ ಹುಡುಗಿ ಕಣ್ಣೇರಾಗಿದ್ದಾ? ಏನೋ ಒಂದು. ಆದರೆ ನಾಗಶ್ರೀ ಕರಗಿಲ್ಲ. ಕರಗುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೈ ತಾಕುವಷ್ಟು ಬದಿಗೆ ಕೂತಿದ್ದರೂ ಗಾವುದ ದೂರ ಇರುವವಳಂತೆ ಅನಿಸಿದ್ದು ತನ್ನ ಭ್ರಮೆಯೇನಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವೇ. ಎದೆ ಸೀಳಿ ಬಂತು ನಿಟ್ಟುಸಿರು...

ಎರಡು ದಿನಗಳಿಗಂದು ಹೋದವನು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ನಿಂತು, ಪುಟ್ಟಿಯೊಡನೆ, ಗರ್ಭ ಹೊತ್ತು ನಳನಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪತ್ನಿಯೊಡನೆ, ಕಳೆದಂತಾ ಕಾಲ ಅನ್ನುವುದು